

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Издавачка куќа Сакам Книги

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги
со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Ugly love

© Colleen Hoover, 2014

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2019

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Ивана Павловска

Лектор Марија Иванова

Уредник Деана Николовска

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графоден - Скопје, 2019

Тираж 1500 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатувач, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

Сурова љубов

Колин Хувер

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

*За двете мои најдобри пријателки,
што исто така се и мои сестри,
Лин и Марфи*

Прва глава

ТЕЈТ

„Некој ве прободел во вратот, млада дамо“.

Широко ги отворам очите и полека се вртам кон постариот господин кој стои до мене. Го притиска копчето на лифтот за нагоре и ме погледнува. Се насмевнува и покажува кон мојот врат.

„Вашиот белег“, вели.

Раката инстинктивно ми оди до вратот и го допирам големиот белег веднаш под увото.

„Дедо ми велеше дека местото на белегот е приказна за тоа како човекот ја загубил битката во неговиот претходен живот. Претпоставувам дека сте биле прободена во вратот. Иако, се обложувам дека тоа била брза смрт“.

Се насмевнувам, но не знам дали да се плашам или да се насмеам. И покрај морничавиот почеток на разговорот, сигурно не може да биде толку опасен. Неговото искривено држење на телото и нестабилниот став го издаваат дека нема помалку од осумдесет години. Прави два бавни чекори кон еден од двата кадифени црвени стола кои стојат потпрени на сидот до лифтот. Воздивнува кога потонува во столот и повторно погледнува во мене.

Сурова љубов

„Одите на осумнаесеттиот кат?“

Очите ми се стеснуваат кога го процесирам прашањето. Некако знае на кој кат ќе одам, иако првпат стапнувам во оваа зграда и дефинитивно, првпат го гледам овој човек.

„Да, господине“, вела м внимателно. „Овде работите?“

„Да“.

Покажува кон лифтот и го вртом погледот кон осветлените бројки горе. Уште единаесет ката. Се молам побрзо да стигне.

„Јас го притискам копчето за лифтот“, вели тој. „Мислам дека нема официјално име за мојата позиција, но сакам да се нарекувам капетан на летови, со оглед на тоа дека ги праќам луѓето дваесет ката во воздухот“.

Се смеам на неговите зборови, бидејќи и брат ми и татко ми се пилоти. „Колку долго сте капетан на овој лифт?“ прашувам додека чекам. Се обложувам дека ова е најбавниот лифт што сум го сретнала.

„Откако престарев за да ја одржувам зградава. Работев овде триесет и две години пред да станам капетан. Мислам дека ги праќам луѓето во лет повеќе од петнаесет години. Сопственикот ми даде работа од сожалување за да бидам зафатен додека не умрам“. Си се насмеvнува сам на себе. „Она што тој не го сфати е дека Господ ми даде да остварам многу големи работи во животот и сега, толку многу заостанувам што *никогаш* нема да умрам“.

Се смеам кога вратата од лифтот конечно се отвора. Се наведнувам да ја фатам рачката на мојот куфер и се вртом уште еднаш кон него пред да влезам. „Како се викате?“

„Семјуел, но викајте ме Кап“, вели. „Сите ме викаат така“.

„Вие имате некаков белег, Кап?“

Колин Хувер

Се насмевнува. „Всушност, имам. Изгледа дека во минатиот живот ми пукале директно во задникот. Сигурно сум искрвавил до смрт“.

Се смеам и ја кревам раката до челото, упатувајќи му соодветен капетански поздрав. Влегувам во лифтот и се вртам кон отворената врата, воодушевувајќи се на екстравагантноста на лобито. Ова место со неговите скапи столбови и мермерни подови повеќе изгледа на историски хотел, отколку на зграда.

Кога Корбин ми рече дека можам да останам кај него додека не најдам работа, немав претстава дека тој живее како вистински возрасен. Мислев дека ќе биде слично како последниот пат кога го посетив, веднаш откако матурирав, а тој почна да работи за неговата пилотска лиценца. Тоа беше пред четири години кога живееше во една двокатна сомничава зграда. Такво нешто очекував и сега.

Сигурно не очекував впечатлива висококатница во сред Сан Франциско.

Го наоѓам панелот и го притискам копчето за осумнаесеттиот кат, па погледнувам во сидот со огледала на лифтот. Го поминав вчерашниот ден и поголемиот дел од утрово пакувајќи сè што поседувам од мојот стан во Сан Диего. За среќа, немам многу работи. Но откако поминав пат од осумстотини километри денес, заморот е очигледен на мојот одраз во огледалото. Косата ми е фатена во лабаво топче на врвот на главата, замотана околу молив, бидејќи не можев да најдам ластиче додека возев. Очите обично ми се кафени како и мојата коса со боја на лешник, но сега изгледаат десет нијанси потемни, благодарение на подочниците под нив.

Посегнувам во чантата по лабелото, во надеж дека ќе успеам да ги спасам усните да не изгледаат уморно како и остатокот од мене. Веднаш штом вратата од лифтот почнува да се затвора, повторно се отвора. Еден тип брза кон лифтот и пред да влезе го поздравува стариот човек. „Фала, Кап“, вели.

Сурова љубов

Не можам да го видам Кап од внатре, но слушам дека му возвраќа нешто. Кап ни приближно не звучи како да му се муабети со овој тип колку што му се муабетеше со мене. Дечкото личи како да е во доцните дваесетти години. Ми се насмевнува и знам што точно му поминува низ глава, бидејќи ја става левата рака во џебот.

Раката со бурмата.

„Десетти кат“, вели без да го тргне погледот од мене. Неговиот поглед се спушта на малото деколте на мојата маица, а потоа погледнува во куферот до мене. Го притискам копчето за десеттиот кат. *Требаше да облечам џемпер.*

„Се вселуваш?“ прашува тој, бесрамно зјапајќи во мојата маица повторно.

Кимам, иако се сомневам дека забележува, со оглед на тоа дека неговиот поглед не е на моето лице.

„Кој кат?“

Ох, не, не. Посегнувам покрај мене и ги покривам сите копчиња на панелот со рацете за да го сокријам осветленото копче за осумнаесеттиот кат, а потоа ги притискам сите копчиња помеѓу десеттиот и осумнаесеттиот кат. Погледнува во панелот, збунет.

„Не е твоја работа“, вела.

Се насмевнува.

Мисли дека се шегувам.

Крева една темна, дебела веѓа. Тоа е убава веѓа. Приврзана е за убаво лице, кое е приврзано за убава глава, која е приврзана за убаво тело.

Женето тело.

Идиот.

Заводливо се насмевнува кога гледа дека го меркам - само што јас не го меркам на начинот на кој тој мисли дека го меркам. Во мојот ум, се прашувам колку пати тоа тело било притиснато врз девојка која не е неговата жена.

Колин Хувер

Ми падна жал за неговата жена.

Повторно погледнува во моето деколте кога стигнуваме на десеттиот кат. „Можам да ти помогнам со тоа“, вели, покажувајќи кон мојот куфер. Неговиот глас е убав. Се прашувам колку девојки паднале на тој женет глас. Поаѓа кон мене и посегнува кон панелот, храбро притискајќи на копчето кое ја затвора вратата.

Го возвраќам погледот и го притискам копчето за да се отвори вратата. „Можам сама“.

Кима дека сфаќа, но сè уште има пакосен сјај во неговите очи што го потврдува мојот прв лош впечаток за него. Излегува од лифтот и се врти кон мене пред да си отиде.

„Се гледаме подоцна, Тејт“, вели, токму кога вратата почнува да се затвора.

Се муртам, чувствувајќи непријатност поради фактот дека единствените двајца со кои комуницирав откако влегов во зградата знаат која сум.

Останувам сама во лифтот кој застанува на секој кат сè додека не стигнува до осумнаесеттиот. Излегувам, го вадам мобилниот од џеб и ги отворам пораките од Корбин. Не можам да се сетам кој беше бројот на неговиот стан. Или 1816 или 1814.

Можеби беше 1826?

Застанувам до 1814, бидејќи има еден онесвестен тип на подот во ходникот, потпрен врз вратата 1816.

Те молам да не биде 1816.

Ја наоѓам пораката на телефонот и се стресувам. 1816.

Секако дека е тој.

Полека одам кон вратата, надевајќи се дека нема да го разбудам типот. Неговите нозе се испружени пред него, а грбот му е потпрен на вратата на Корбин. Вилицата му е навалена кон градите и ’рчи.

„Извини“, велам, со глас малку погласен од шепот.

Не се мрда.

Сурова љубов

Ја кревам ногата и го подбуцнувам по рамото со неа. „Морам да влезам во овој стан“.

Се штрекнува и полека ги отвора очите, гледајќи право во моите нозе.

Неговиот поглед ги сретнува моите колена и веѓите му се збрчкуваат додека полека ја навалува главата нанапред со намрштено лице. Ја крева раката и со прстот ми го допира коленото, како никогаш порано да не видел колено. Ја пушта раката, ги затвора очите и повторно заспива врз вратата.

Одлично.

Корбин нема да се врати до утре, па му свонам да го прашам дали треба да бидам загрижена за типов.

„Тејт?“ прашува, одговарајќи на повикот без поздрав.

„Да“, одговарам. „Стигнав безбедно, но не можам да влезам поради пијан онесвестен тип пред твојата врата. Предлози?“

„1816?“ прашува тој. „Сигурна си дека си пред вистинскиот стан?“

„Да“.

„Сигурна си дека е пијан?“

„Да“.

„Чудно“, вели тој. „Како е облечен?“

„Зошто сакаш да знаеш како е облечен?“

„Ако носи пилотска униформа, очигледно живее во зградата. Зградава има договор со нашата компанија“.

Типов не носи никаква униформа, но не можам, а да не забележам дека фармерките и црната маица му стојат многу добро.

„Нема униформа“, велеам.

„Можеш да влезеш без да го разбудиш?“

„Ќе морам да го поместам. Ќе падне внатре ако ја отворам вратата“.

Колин Хувер

Неколку минути тивко размислува. „Оди доле и побарај го Кап“, вели. „Му кажав дека ќе дојдеш вечерва. Може да те придружува додека влезеш во станот“.

Воздивнувам, бидејќи возев шест часа и враќањето долу не беше нешто што сакав да го правам сега. Воздивнувам и затоа што Кап е последната личност која можеби може да помогне во оваа ситуација.

„Само остани на линија додека влезам во станот“.

Многу повеќе ми се допаѓа мојот план. Го држам телефонот меѓу увото и рамото и во чантата го барам клучот што ми го прати Корбин. Го ставам во бравата и почнувам да ја отворам вратата, но пијаниот тип почнува да паѓа назад. Испушта звук, но неговите очи не се отвораат.

„Штета што е пијан“, му велеам на Корбин. „Не е лош“.

„Тејт, само внеси си го задникот внатре и заклучи ја вратата за да можам да спуштам“.

Превртувам со очите. Сè уште е истиот брат каков што бил отсекогаш. Знаев дека преселувањето кај него нема да биде добро за нашата врска, со оглед на тоа дека тој секогаш се однесуваше како татко додека бевме помали. Како и да е, немав време да најдам работа, да си купам стан и да се средам пред да ми почнат часовите, па немав голем избор.

Сепак, се надевав дека работите меѓу нас сега ќе бидат поинакви. Корбин има дваесет и пет години, а јас дваесет и три, па ако сега не можеме да се согласуваме повеќе отколку кога бевме деца, треба уште многу да пораснеме.

Мислам дека тоа најмногу зависи од Корбин и од тоа дали тој се има променето од последниот пат кога живеевме заедно. Тој имаше проблеми со сите момци со кои излегував, со сите мои пријатели, секој избор што ќе го направев - дури и со факултетот на кој сакав да се запишам. Иако, не дека обрнував внимание на

неговото мислење. Далечината и времето што го поминавме разделени изгледа како да го оддалечија од мене во последните неколку години, па преселувањето кај него ќе биде крајниот тест за нашата трпеливост.

Ја ставам чантата на рамото, но се закачува од рачката на куферот, па ја пуштам да падне на земја. Ја држам левата рака цврсто околу кваката и ја држам вратата затворена за типот да не падне внатре. Со ногата го притискам за рамото, тргајќи го од вратата.

Не се поместува.

„Корбин, многу е тежок. Морам да спуштам за да ги употреbam двете раце“.

„Не, не спуштај. Само стави го телефонот во џеб, но не спуштај“.

Погледнувам надолу во преголемата маица и хеланките што ги носам. „Немам џебови. Одиш во градникот“.

Корбин испушта звук на гадење кога го тргам телефонот од увото и го пикам во градникот. Го вадам клучот од бравата и го фрлам во чантата, но промашувам и паѓа на подот. Посегнувам надолу да го фатам пијаниот тип за да го поместам.

„Во ред, другар“, вела, мачејќи се да го поместам од вратата. „Извини што ти пречам во дремката, но морам да влезам во станот“.

Некако успевам да го поместам кон рамката од вратата за да спречам да падне во станот, а потоа ја отворам вратата и се вртам да ги земам моите работи.

Нешто топло ме опфаќа за зглобот.

Замрзнувам во место.

Погледнувам надолу.

„Пушти ме!“ викам, удирајќи ја раката која ме фати за зглобот толку силно што сум сигурна дека ќе помодри. Пијаниот тип гледа во мене, а неговиот стисок ме бутка назад во станот кога се обидувам да се извлечам од него.

Колин Хувер

„Морам да влезам“, мрмори тој, кога мојот газ го сретнува подот. Се обидува да ја отвори вратата со другата рака и инстантно испаничувам. Ги повлекувам нозете внатре и неговата рака доаѓа со мене. Ја користам слободната нога да ја затворам вратата, трескајќи ја директно врз неговиот зглоб.

„Срање!“ викнува тој. Се обидува да ја извлече раката накај себе во ходникот, но мојата нога уште е притисната врз вратата. Ја отпуштам доволно за да може да ја извади и веднаш ја трескам. Се кревам и ја заклучувам вратата, повлекувајќи го синцирчето најбрзо што можам.

Веднаш штом срцето ми се смирува, почнува да ми се дере.

Срцето буквално ми се дере.

Со длабок машки глас.

Изгледа како врескање, „Тејт! Тејт!“

Корбин.

Веднаш погледнувам надолу кон моите гради и го вадам телефонот од градникот за да го ставам на уво.

„Тејт! Одговори ми!“

Се штрекнувам и го тргам телефонот од уво. „Добро сум“, вела, без здив. „Внатре сум. Ја заклучив вратата“.

„Човече“, вели тој со олеснување. „Ме преплаши до смрт. Што по ѓаволите се случи?“

„Се обиде да влезе. Ја заклучив вратата“. Го палам светлото во дневната и правам три чекори внатре пред да застанам.

Одлично, Тејт.

Полека се вргам кон вратата кога сфаќам што направив.

„Хм. Корбин?“ застанувам. „Мислам дека надвор оставив неколку работи што ми требаат. Би ги земала, но од некоја причина пијаниот тип мисли дека треба да влезе во твојот стан, па нема шанси повторно да ја отворам таа врата. Некој предлог?“

Неколку секунди е тивок. „Што остави во ходникот?“

Не сакам да му одговорам, но одговорам. „Куферот“.

„Човече, Тејт“, мрмори тој.

„И... мојата чанта“.

„Зошто, по ѓаволите, твојата чанта е надвор?“

„И можеби го оставив клучот од твојот стан на подот во ходникот“.

Тој не одговора на тоа. Само офна. „Ќе му се јавам на Мајлс да видам дали е дома. Дај ми две минути“.

„Чекај. Кој е Мајлс?“

„Живее отспротива. Што и да правиш, не ја отвориј вратата додека не ти се јавам“.

Корбин спушта и јас се потпирам на влезната врата.

Живеам во Сан Франциско само триесет минути и веќе сум му давеж. Така изгледа. Треба да бидам среќна ако ми дозволи да живеам тука додека да најдам работа. Се надевам дека нема да биде долго, бидејќи аплицирав на три позиции за медицинска сестра во најблиската болница. Можеби ќе треба да работам ноќе, за време на викендите, или и двете, но ќе прифатам сè што ќе спречи да земам од заштедата додека сè уште учам.

Ми звони телефонот. Поминувам со прстот по екранот и одговорам. „Ало“.

„Тејт?“

„Да“, одговорам, прашувајќи се зошто секогаш проверува за да види дали сум јас. *Тој ми се јави мене, па кој би можел да одговори и да звучи исто како мене?*

„Го добив Мајлс“.

„Добро. Дали тој ќе ми помогне да си ги земам работите?“

„Не баш“, вели Корбин. „Треба да ми направиш огромна услуга“.

Колин Хувер

Главата повторно ми паѓа врз вратата. Имам чувство дека следните неколку месеци ќе бидат полни со незгодни услуги, бидејќи тој знае дека ми прави огромна услуга дозволувајќи ми да останам овде. Садови? Да. Перење на облеката на Корбин? Да. Пазарењето на Корбин? Да.

„Што ти треба?“ го прашувам.

„На Мајлс му е потребна твојата помош“.

„На соседот?“ Застанувам кога ми светнува и ги затворам очите. „Корбин, немој да ми кажеш дека типот на кој му се јави да ме заштити од пијаниот тип е пијаниот тип“.

Корбин воздивнува. „Треба да ја отклучиш вратата и да го пуштиш внатре. Дозволи му да преспие на каучот. Ќе бидам таму сабајле. Кога ќе се отрезни, ќе знае каде е и ќе си отиде право дома“.

Одмавнувам со главата. „Во каква зграда живееш? Дали треба да се подготвам да бидам допирана од пијани типови секогаш кога ќе си дојдам дома?“

Долга пауза. „Те допирал?“

„Допирал“ е можеби престоого. Иако, ми го фати зглобот“.

Корбин воздивнува. „Само направи го ова за мене, Тејт. Јави ми се кога ќе влезе и кога ќе ги внесеш сите работи внатре“.

„Добро“. Воздивнувам, препознавајќи ја грижата во неговиот глас.

Му спуштам на Корбин и ја отворам вратата. Пијаниот тип паѓа на раменици и мобилниот му се лизга од раце, завршувајќи на подот до неговата глава. Го вртам на грб и погледнувам во него. Ги отвора очите и се обидува да ме погледне, но очните капаци повторно му се спуштаат.

„Ти не си Корбин“, мрмори.

„Не. Не сум. Но јас сум твојата нова сосетка и како што изгледа, ќе ми долиш најмалку педесет шолји шеќер“.

Го кревам за раменици и се обидувам да го седнам, но безуспешно. Мислам дека не може. Како некој може толку да се начука?

Го фаќам за раце и го повлекувам во станот, запирајќи кога е доволно далеку за да можам да ја затворам вратата. Ги внесувам сите мои работи внатре, а потоа ја затворам и заклучувам вратата. Земам една перница од каучот, му ја местам главата на неа и го вртam настрана во случај да поврати додека спие.

И тоа е сета помош што ќе ја добие од мене.

Кога удобно заспива на подот во сред дневна, го оставам таму и одам да го разгледам станот.

Само дневната може да собере три дневни од последниот стан на Корбин. Трпезаријата е поврзана со дневната, но кујната е одделена од дневната со половина сид. Има неколку модерни слики низ собата, а дебелиите, кадифени софи се малку потемни и ги неутрализираат вибрантните слики. Последниот пат кога престојувал кај него, имаше само душек, вреќа за седење и постери од модели на сидовите.

Мислам дека брат ми конечно пораснал.

„Импресивно, Корбин“, велам гласно, додека влегувам во собите и ги палам сите светла, испитувајќи го она што штотуку ми стана привремен дом. Некако мразам што е толку убаво. Ќе ми биде потешко да сакам да најдам свое место кога ќе заштедам доволно пари.

Влегувам во кујната и го отворам фрижидерот. Има ред зачини на вратата, кутија со недојадена пица на средната полица и потполно празно шише млеко кое од некоја причина сè уште стои на горната полица.

Секако дека нема намирници. Не можам да очекувам *целосно* да се промени.

Земам шише вода и излегувам од кујната да ја побарам собата во која ќе живеам во следните неколку месеци. Има две спални, па ја одбирам онаа што не е на Корбин и го ставам куферот врз креветот. Имам уште

три куфера и барем шест кутии долу во автомобилот, а да не ја спомнувам и облеката на закачалки, но не можам да ги внесам денес. Корбин рече дека ќе се врати сабајле, па ќе му го оставам тоа нему.

Се преоблекувам во тренерки и маица, си ги мијам забите и се подготвувам да си легнам. Обично, би била загрижена од фактот дека има странец во станот, но имам чувство дека нема потреба за грижа. Корбин никогаш не би ми рекол да помогнам некому, ако чувствува дека на некој начин може да ми наштети. Она што ме збунува е, ако е ова типично однесување на Мајлс, зошто Корбин ми рече да го внесам.

Корбин никогаш не им веруваше на момчињата со мене и за тоа го обвинував Блејк. Тој беше моето прво сериозно момче кога имав петнаесет години и беше најдобриот другар на Корбин. Блејк имаше седумнаесет години и долго време ми се допаѓаше. Секако, на моите другарки и на мене ни се допаѓаа повеќето од другарите на Корбин, едноставно бидејќи беа постари од нас.

Блејк речиси секој викенд доаѓаше да преспие кај Корбин и секогаш наоѓавме начин да поминеме време заедно кога Корбин не обрнуваше внимание. Една работа водеше кон друга и по неколку викенди криење, Блејк ми кажа дека сака да ја официјализира нашата врска. Проблемот кој Блејк не го предвиде беше како ќе реагира Корбин кога Блејк ќе ми го скрши срцето.

И тоа како ми го скрши. Онолку колку што може да биде скршено срцето на петнаесетгодишно девојче по двонеделна тајна врска. Испадна дека официјално излегуваше со неколку девојки во тие две недели додека беше со мене. Кога Корбин откри, нивното пријателство беше готово, а сите другари на Корбин беа предупредени да не ми се приближуваат. Ми беше речиси невозможно да бидам во врска сè додека Корбин конечно не се пресели. Иако дури и тогаш момците имаа слушано хорор приказни и настојуваа да не ѝ се приближуваат на малата сестра на Корбин.

Колку и да го мразев тоа тогаш, сега ќе ми беше добредојдено. Имав доволно лоши врски од средно. Живеев со моето момче повеќе од една година пред да сфатиме дека сакаме различни работи во животот. Тој сакаше да седам дома. Јас сакав кариера.

Па еве сум. Учам за да дипломирам за медицинска сестра и правам сè за да ги избегнам врските. Можеби живеењето со Корбин сепак нема да биде толку лошо.

Се враќам во дневната за да ги изгасам светлата, но кога вртам на аголот, се штрекнувам.

Мајлс не е на подот, туку е во кујната, со главата потпрена врз рацете, а рацете превиткани врз кујнската маса. Седи на работ на едно столче и изгледа како во секој момент да ќе падне. Не знам дали повторно спие или се обидува да се соземе.

„Мајлс?“

Не се помрднува кога го изговарам неговото име, па одам до него и нежно ја ставам раката на неговото рамо за да го разбудам. Во моментот кога моите прсти го допираат неговото рамо, тој воздивнува и се исправува како да сум го разбудила од сон.

Или од кошмар.

Веднаш станува од столот и се исправува на многу нестабилни нозе. Почнува да се ниша, па ја ставам неговата рака преку моето рамо и се обидувам да го изнесам од кујната.

„Да одиме на каучот, другар“.

Го наведнува челото врз мојата глава и се тетерави до мене, што ми го отежнува движењето. „Не се викам Другар“, вели. „Се викам Мајлс“.

Стигнуваме до каучот и се обидувам да го седнам. „Добро, Мајлс. Кој и да си. Само спии“.

Тој паѓа врз каучот, но не ги пушта моите раменици. Паѓам со него и веднаш се обидувам да се повлечам.

„Рејчел, немој“, моли тој, фаќајќи ми ја раката, обидувајќи се да ме повлече со него на каучот“.

Колин Хувер

„Моето име не е Рејчел“, велем, ослободувајќи се од неговиот железен стисок. „Се викам Тејт“. Не знам зошто разјаснувам кое е моето име, кога тој утре нема да се сеќава на овој разговор. Одам до перницата и ја земам од подот.

Застанувам пред да му ја подадам, бидејќи сега е свртен на страна, а неговото лице е притиснато врз перницата на каучот. Го стиска каучот толку силно што зглобовите му се бели. Прво, помислувам дека ќе поврати, но потоа сфаќам колку не сум во право.

Тој нема да *поврати*.

Тој *плаче*.

Силно.

Толку силно што не испушта никаков звук.

Не го ни знам типов, но очигледниот очај кај него е тежок за гледање. Погледнувам во ходникот па во него, прашувајќи се дали да го оставам сам за да му дадам приватност. Последната работа која ја сакам е да се мешам во нечији проблеми. До сега успешно избегнував секаков вид на драма во мојот круг на пријатели и дефинитивно не сакам да почнувам сега. Првиот инстинкт ми е да си одам, но од некоја причина, чувствувам сочувство кон него. Неговата болка всушност изгледа вистинска и не е резултат само на преголемо количество на алкохол.

Клекнувам на колена пред него и го допирам по рамото. „Мајлс?“

Зема воздух и полека го крева лицето кон мене. Неговите очи се крваво црвени. Не бев сигурна дали тоа е резултат на плачењето или на алкохолот. „Извини, Рејчел“, вели тој, кревајќи ја раката кон мене. Ја става на задниот дел од мојот врат и ме повлекува кон него, закопувајќи го лицето помеѓу мојот врат и рамо. „Извини“.

Немам идеја која е Рејчел или што ѝ направил, но ако тој толку пати, се згрозувам од помислата како се чувствува *таа*. Во искушение сум да го најдам

неговиот телефон и да го побарам нејзиното име и да ѝ се јавам да дојде да го поправи ова. Наместо тоа, полека го туркам врз каучот. Ја ставам перницата и го местам врз неа. „Спиј, Мајлс“, велама нежно.

Неговите очи се полни со болка кога легнува на перницата. „Многу ме мразиш“, вели, додека ми ја зема раката. Очите повторно му се затвораат и испушта тешка воздишка.

Тивко зјапам во него, дозволувајќи му да ми ја држи раката додека не стане тивок и мирен и нема повеќе солзи. Ја тргам раката од него, но останувам до него уште неколку минути.

Иако заспа, изгледа дека сè уште е во светот на болката. Веѓите му се збрчкани, а дишењето му е непостојано и никако не успева да го смири.

За првпат, забележувам бледа, остра лузна, долга неколку сантиметри, која се протега низ целата десна страна на неговата вилица. Застанува на неколку сантиметри од неговата уста. Имам голема желба да ја допрам и да поминам со прстите по неа, но наместо тоа, раката ми оди кај неговата коса. Од страните е кратка, малку подолга на врвот и е совршена комбинација од кафена и руса. Го милувам по косата, го тешам, дури иако можеби не го заслужува тоа.

Овој тип можеби го заслужува сето каење кое го чувствува за она што ѝ го направил на Рејчел, но барем го чувствува. Морам да му го признаам тоа.

Што и да ѝ направил на Рејчел, барем ја сака доволно за да зажали за тоа.